

Диспозитив

Правото на Съюза, по-конкретно член 13, параграф 2, буква б) и член 14в, буква б) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 1606/98 на Съвета от 29 юни 1998 г., както и приложение VII към същия този регламент, не допуска национална правна уредба като тази в главното производство, доколкото тя позволява на държава членка да приеме по необорима презумпция за упражнявана на нейна територия дейност по управлението, осъществявана от територията на друга държава членка, на дружество, подлежащо на данъчно облагане в първата държава.

(¹) ОВ С 179, 18.6.2011 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 27 септември 2012 г. (преюдициално запитване от Conseil d'État — Франция) — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti)/Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

(Дело C-179/11) (¹)

(Молби за убежище — Директива 2003/9/СЕ — Минимални стандарти относно приемането на лица, търсещи убежище в държавите членки — Регламент (ЕО) № 343/2003 — Задължение за гарантиране на търсещите убежище лица правото да се ползват от минимални условия на приемане, докато трае процедурата по поемане отговорността или обратно приемане от компетентната държава членка — Определяне на държавата членка, която има задължението да поеме финансовата тежест за осигуряването на минимални условия)

(2012/C 366/19)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti)

Отговорник: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Предмет

Преюдициално запитване — Conseil d'État (Франция) — Тълкуване на Директива 2003/9/ЕО на Съвета от 27 януари 2003 година за определяне на минимални стандарти относно приемането на лица, търсещи убежище (ОВ L 31, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 48) и на Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 50, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19,

том 6, стр. 56) — Обхват на задължението за гарантиране на търсещите убежище лица правото да се ползват от минимални условия на приемане, докато трае процедурата по поемане отговорността или обратно приемане от компетентната държава членка — Определяне на държавата членка, която има задължението да поеме финансовата тежест за осигуряването на минимални условия през този период

Диспозитив

1. Директива 2003/9/ЕО на Съвета от 27 януари 2003 година за определяне на минимални стандарти относно приемането на лица, търсещи убежище, трябва да се тълкува в смисъл, че държава членка, сезирана с молба за убежище, е длъжна да предостави предвидените в Директива 2003/9 минимални условия на приемане на лицата, търсещи убежище, дори спрямо търсецо убежище лице, за което реши съгласно Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна, да отправи искане към друга държава членка да поеме отговорността за това лице или да го приеме обратно в качеството ѝ на държава членка, компетентна за разглеждането на молбата му за убежище.
2. Задължението за държава членка, сезирана с молба за убежище, да предостави предвидените в Директива 2003/9 минимални условия спрямо търсецо убежище лице, за което реши съгласно Регламент № 343/2003 да отправи искане към друга държава членка да поеме отговорността за това лице или да го приеме обратно в качеството ѝ на държава членка, компетентна за разглеждането на молбата му за убежище, се погасява при действителното прехвърляне на същото лице от молещата държава членка и последната, върху която тежи посоченото задължение, носи финансовата тежест за предоставянето на тези минимални условия.

(¹) ОВ С 186, 25.6.2011 г.

Решение на Съда (втори състав) от 4 октомври 2012 г. (преюдициално запитване от Административен съд София-град — България) — Христо Бянков/Главен секретар на Министерство на вътрешните работи

(Дело C-249/11) (¹)

(Право на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки — Директива 2004/38/ЕО — Член 27 — Административна мярка забрана за напускане на страната поради непогасяване на задължение към юридическо лице на частното право — Принцип на правна сигурност спрямо административните актове, станали окончателни — Принципи на равностойност и ефективност)

(2012/C 366/20)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Административен съд София-град

Страни в главното производство

Жалбоподател: Христо Бянков

Ответник: Главен секретар на Министерство на вътрешните работи

Предмет

Преюдициално запитване — Административен съд София-град — Тълкуване на член 4 от ДЕС, във връзка с членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС, както и на член 52, параграф 1 от Хартата на основните права — Тълкуване на член 27, параграф 1 и член 31, параграфи 1 и 3 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, глава 5, том 7, стр. 56) — Ограничения на правото на свободно движение — Заповед за налагане на административна мярка забрана за напускане на територията на страната на длъжник, поради неудовлетворяването на вземане — Принцип на правна сигурност по отношение на влезлите в сила административни актове — Наличие или липса на задължение за компетентния административен орган да извърши преразглеждане на законосъобразността на административен акт, който не е бил обжалван и следователно е влязъл в сила, за да се гарантира липсата на непропорционални ограничения на правото на свободно движение

Диспозитив

1. Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска прилагането на национална разпоредба, предвиждаща налагането на ограничение на правото на свобода на движение на гражданин на държава членка в рамките на Европейския съюз само поради това че има към частноправно юридическо лице задължение, което надхвърля законовоопределен праг и не е обезпечено.
2. Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, по силата на която административното производство, довело до приетане на забрана за напускане на територията като разглежданата по главното производство, която не е била оспорена пред съда и е станала окончателна, може да бъде възобновено, в случай че тази забрана е в явно противоречие с правото на Съюза, само при условия като ограничително изброените в член 99 от Административнопроцесуалния кодекс, и то въпреки факта че такава забрана продължава да поражда правно действие по отношение на адресата си.

(¹) ОВ C 232, 06.08.2011 г.

Решение на Съда (трети състав) от 4 октомври 2012 г. (преюдициално запитване от Juzgado de lo Mercantil № 2 de A Coruña — Испания) — Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor/Iberia, Líneas Aéreas de España SA

(Дело C-321/11) (¹)

(Въздушен транспорт — Регламент (ЕО) № 261/2004 — Обезщетяване на пътници при отказан достъп на борда — Понятие „отказан достъп на борда“ — Анулиране от превозвача на бордната карта на пътник поради предположаемо закъснение на предходен полет, регистриран едновременно с въпросния полет и извършван от същия превозвач)

(2012/C 366/21)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Mercantil № 2 de A Coruña

Страни в главното производство

Ищци: Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor

Ответник: Iberia, Líneas Aéreas de España SA

Предмет

Преюдициално запитване — Juzgado de lo Mercantil № 2 de A Coruña — Тълкуване на член 2, буква й), член 3, параграф 2, член 4, параграф 3, член 5 и член 7 от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (ОВ L 46, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218) — Понятие за отказан достъп на борда — Отказан достъп на борда на самолет, изпълняващ втория полет от двуетапно пътуване, поради това, че първият полет от посоченото пътуване има закъснение по вина на авиокомпанията — Предоставяне на местата за втория полет на други пътници с оглед на невъзможността, предположена, но не установена, на пътниците да стигнат навреме за този полет

Диспозитив

Член 2, буква й) от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91, във връзка с член 3, параграф 2 от Регламент № 261/2004, трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „отказан достъп на борда“ включва случая, при който в рамките на единен договор за превоз, включващ няколко резервации за непосредствено последователни полети, за които се правят едновременни регистрации, въздушен превозвач